

DZIESIĘCINA JAKO UMOWA

Część I: Przegląd

Jesteśmy podwójnie Bożą własnością - z tytułu stworzenia i odkupienia (J 1,1.18; 3,16). Straciliśmy wszystko, kiedy grzech wkroczył na świat (Rdz 3,17-19). Bóg dał nam szansę przez Jego przymierze odzyskać to, co zostało utracone. Nasze przyjęcie przymierza obejmuje nasze odrodzenie, rozwój i poświęcenie Bogu wszystkiego, kim jesteśmy i co posiadamy: czasu, ciała, talentów i własności.

Bóg daje nam siłę do pozyskiwania bogactwa. Powinniśmy pamiętać, że celem wszystkiego, co otrzymaliśmy, jest potwierdzenie Jego przymierza z nami (Pwt 8,17.18). Jako Pan i Stwórca, Bóg ma prawo wymagać od nas dziesięciny z całego naszego dochodu dla dokończenia Jego dzieła. W końcu, tylko On może otworzyć niebiańskie okna, by błogosławić ponad miarę tych, którzy są Mu wierni (Ml 3,10-12).

Ponadto oddawanie dziesięciny jest aktem wiary i przybliża lud Boży do Boga (Ml 3,9-10). Boże przykazanie nakazuje, by „cała” dziesięcina została oddana do spichlerza, administracyjnego i finansowego ośrodka władzy ludu Bożego (Ml 3,10). „Cała” dziesięcina ma być użyta na utrzymanie tych, którzy służą w dziele Bożym (2 Krn 31,11-21; Ne 12,44-47; 13,8-14).

Aby dziesięcina była oddawana prawidłowo, musi być oddawana przed osobistymi wydatkami czy odliczeniami, z wszystkich zysków, jakimi zostaliśmy pobłogosławieni (Prz 3,9; Mt 6,33). Wierność ma duchowe znaczenie i moc, bo, jak wiemy, jest wynikiem działania łaski Bożej. Bóg dał nam zbawienie i błogosławieństwa przez przymierze, które ustanowił, przypieczątowane krwią Jezusa, Jego Syna (Hbr 12,24).

Część II: Komentarz

W *Biblii* słowo „dziesięcina” (hebr. *maaser*) oznacza dosłownie „dziesiątą część”. Nie istnieje biblijna podstawa do posługiwania się inną procentową wartością niż jedną dziesiątą czyli dziesięcioma procentami. Słowo to jest użyte także w odniesieniu do dwóch innych biblijnych praktyk, także nazwanych „dziesięciną”: królewskiej dziesięciny i drugiej dziesięciny.

Dwie tymczasowe dziesięciny

1. Królewska dziesięcina była podatkiem ustanowionym w czasach Saula (1 Sm 8,11.15.17). Dziesięcina ta nie była częścią przymierza i ustalała wraz z końcem monarchii izraelskiej.

2. Druga dziesięcina (hebr. *maaser szeni*; zob. Ellen G. White, *Wybrańcy Boga*, wyd. 2, Warszawa 2018, rozdz. 51). Ta dziesięcina ustalała wraz z końcem świątyni i narodu izraelskiego, jako że była oparta na cyklu siedmioletnim (Pwt 14,22-29; 15,1; 26,12), który rozpoczął się po wkroczeniu Izraelitów do Ziemi Obiecanej (Kpł 25,1-7).

Druga dziesięcina była wydawana przez rodzinę podczas dorocznej wizyty w świątyni. Wyjątkiem od tej reguły były trzeci i szósty rok siedmiorocznego cyklu, kiedy druga dziesięcina była pozostawiana w domu i służyła ucztowaniu i wspieraniu tych, którzy nie posiadali ziemi (Pwt 14,28-29). Jako taka, druga dziesięcina nie była składana w spichlerzu i nie służyła utrzymaniu sług ewangelii (zob. Fred Skolnik i Michael Berenbaum, *Encyclopaedia Judaica*, wyd. 2, Farmington Hills 2007, t. 8, s. 254.313-314).

Ponadczasowa dziesięcina dla pełniących służbę

Dziesięcina przeznaczona na utrzymanie tych, którzy pełnią służbę Bożą, różni się od wymienionych dwóch dziesięcin. W przeciwieństwie do dziesięciny królewskiej i drugiej dziesięciny, dziesięcina dla pełniących służbę jest ponadczasowa i obowiązuje aż do końca misji ewangelii. Kiedy to nastąpi, wszystkie narody ujrzą, że lud Boży jest błogosławiony (Ml 3,12), a wiele narodów przyjmie dobrą nowinę zbawienia (Mt 28,19).

Dziesięcina dla pełniących służbę jest niezależna od systemu lewickiego. Jest częścią kapłaństwa melchisedekowego, kapłaństwa Jezusa (Rdz 14,18-20; Hbr 7,1-12).

Ponadto nie istnieją biblijne wskazówki dotyczące ustania dziesięciny dla pełniących służbę. Hbr 7,12 nie mówi o zakończeniu systemu dziesięcinowego, a jedynie ustaniu przepisów dotyczących kapłaństwa lewickiego, które zostało zastąpione kapłaństwem melchisedekowym (Hbr 7,12-15). Jak sobota, nabożeństwo i więzi międzyludzkie, obowiązek oddawania dziesięciny pozostaje niezmienny dla tych, którzy przyjęli Boże przymierze.

Przyjrzyjmy się sześciu zasadom i praktykom związanym z oddawaniem dziesięciny:

1. Cała dziesięcina dla pełniących służbę ma być oddana do spichlerza. Celem tej dziesięciny zawsze było utrzymanie służby kapłańskiej (Rdz 14,18-20; Kpł 27,30-34; Lb 18,21-24; Ml 3,8-10).

2. Pieniądze były sporadycznie używane na starożytnym Bliskim Wschodzie, stąd większość dziesięciny była przynoszona do świątyni w postaci dóbr materialnych.

3. Zasada dziesięciny jest oparta na całym Piśmie Świętym, a nie tylko na tekstach z okresu lewickiego. W pierwszych wzmiankach o dziesięcinie *Biblia* uczy, że zasada dziesięciny obejmuje „wszystko” (Rdz 14,20; 28,22), to znaczy cały majątek i dochód.

4. Zważywszy rozmiary magazynów w świątyni, nierealistyczne byłoby sądzić, że cała dziesięcina narodu izraelskiego w postaci dóbr materialnych była tam przechowywana jednocześnie.

5. Nawiązanie w Biblii do produktów rolnych i zwierząt jest jedynie nawiązaniem do najczęściej oddawanych produktów. Dziesięcina była oddawana także w formie pieniężnej, ze względu na wygodę (Rdz 14,20; 28,22; zob. Fred Skolnik i Michael Berenbaum, *Encyclopaedia Judaica*, t. 19, s. 736-737; także t. 1, s. 47-48.83.139; t. 8, s. 254.313-314 tej samej serii).

6. Biblijne wskazania dotyczące dziesięciny z płodów rolnych zakładają, że taka dziesięcina mogła być oddawana w formie pieniężnej, stosownie do prawa wykupu rzecz świętych (Kpł 27,31). W takim przypadku należało odkupić odpowiednią wartość dziesięciny plus nadpłatę w wysokości jednej piątej w szeklach (sztabkach srebra o wadze 571 gramów) będących walutą świątynną (Kpł 27,8-12.19.25.31). Wszelkie oszacowania świętych rzeczy, w tym dziesięciny, były dokonywane przez kapłana (Kpł 27,8.12), zanim dziesięcina mogła zostać odkupiona (Kpł 27,31).

Brutto i netto

Z biblijnego punktu widzenia dziesięcina jest oddawana z każdego „błogosławieństwa” prowadzącego do dochodu, bez szczegółowego wyjaśnienia, czy chodzi o dochód brutto, czy netto. Słowo „błogosławieństwo” może obejmować koncepcję „powodzenia” i „daru”, gdyż wszystko, co mamy, jest darem otrzymanym od Boga (Pwt 16,17; 28,8). Tak więc dziesięcinę należy odliczać od wszystkiego, co Bóg nam daje.

„Dochód” i „powodzenie” to słowa, które oznaczają przyrost ilości lub jakości posiadanych dóbr objęty dziesięciną, zarówno dar, jak i spadek, wynagrodzenie, inwestycję i inne. Ponadto otrzymujemy liczne inne, niematerialne błogosławieństwa, które powinny budzić naszą wdzięczność dla Pana za Jego dobroć.

W języku hebrajskim „dobytek”, z którego Abraham oddał dziesięcinę (Rdz 14,16.20-21), to *rekusz*. Słowo to odnosi się do zwierząt, żywności i cennych przedmiotów, takich jak złoto, srebro i ubrania, jako dóbr ruchomych. Były to dobra, których nie posiadał wcześniej, a więc stanowiły przychód. Tak więc dziesięcinę należy obliczać od wszystkich przychodów finansowych i materialnych.

„Dziesięcina ze wszystkich naszych dochodów należy do Pana. On zarezerwował ją dla siebie. Nie przyjmuje niczego mniejszego, pod żadnym warunkiem” (Ellen G. White, *Rozsądne szafarstwo*, Warszawa 1999, s. 43).

Spichlerz

Spichlerz to coś więcej niż składnica. Spichlerz był administracyjnym i finansowym systemem zarządzania świątynią, odnowionym w czasach króla Hiskiasza po odstępieniu jego poprzedników (2 Krn 31). Ten sam system został później przywrócony przez Nehemiasza (Ne 10,38-39; 12,44; 13,5.12-13).

W tym systemie organizacyjnym świątyni istniała grupa skarbników, którzy zarządzali szczególnymi darami (*terumah*), rzeczami poświęconymi i dziesięciną przeznaczoną dla Lewitów i kapłanów (2 Krn 31,12-13). Inna grupa odpowiadała za innego rodzaju dary, mianowicie dary dobrowolne (*nedabah*) i rzeczy najświętsze (2 Krn 31,14).

Jedynym przeznaczeniem dziesięciny było utrzymanie tych, którzy pełnili służbę - Lewitów i kapłanów (Lb 18,21-28; Ne 10,37-39; Ml 3,10) i tak była ona używana w czasach starotestamentowych przez około 1400 lat.

Choć większość z nas żyje obecnie w ośrodkach miejskich (inaczej niż w dawnych kulturach agrarnych), zasada spichlerza ustanowiona przez Boga nadal obowiązuje, umożliwiając instytucjonalną jedność i równą dystrybucję środków, aby ewangelia mogła być głoszona lokalnie i na całym świecie.

Składnice w spichlerzu były podzielone tak, by w różnych pomieszczeniach gromadzić dziesięcinę i dary. Ten system zapobiegał niewłaściwemu posługiwaniu się dziesięciną dla pełniących służbę, tak by nie była wydawana na ogólne koszty funkcjonowania Kościoła.

Obecnie, podobnie jak w przeszłości, ważne jest, by członkowie Kościoła właściwie oznaczali swoje dary, wyraźnie oddzielając dziesięcinę od dobrowolnych darów. Taka identyfikacja pozwala skarbnikom właściwie obliczać i używać dziesięcinę w celu utrzymania osób pełniących służbę w Kościele oraz dysponować innymi darami zgodnie z ich przeznaczeniem, według biblijnych zasad.

Część III: Zastosowanie

Biblia wskazuje, że oddawanie dziesięciny jest ważną częścią oddawania czci Bogu i naszej więzi z Nim (Ml 3,7-8). Uczestnicy lekcji nie powinni być zaskoczeni tym, że wierność w dziesięcinie będzie brana pod uwagę na sądzie, ku błogosławieństwu albo przekleństwu (Ml 3,9-11). Wierne oddawanie dziesięciny otwiera niebiańskie okna błogosławieństwa, a szczodrość i wielkoduszność zwraca uwagę narodów (Ml 3,12).

1. W jaki sposób oddawanie dziesięciny wzmacnia waszą więź z Bogiem i sprzyja wypełnianiu zlecenia głoszenia ewangelii światu?

2. Zastanówcie się nad doświadczeniem starożytnych Izraelitów. Jakie duchowe i materialne straty albo błogosławieństwa może przynosić niewierność albo wierność w oddawaniu dziesięciny i darów poszczególnym wyznawcom i całemu Kościołowi w naszych czasach?

Bóg „prosi nas, byśmy uznawali Go za Dawcę wszystkich rzeczy (...). Środki te stanowią źródło finansowania dzieła ewangelii” (Ellen G. White, *Rozsądne szafarstwo*, Warszawa 1999, s. 41-42).

1. Abraham oddał dziesięcinę po otrzymaniu błogosławieństwa od Melchisedeka, świadcząc w ten sposób, że Bóg jest „Bogiem Najwyższym, stwórcą nieba i ziemi” (Rdz 14,19). Jaki ważny powód oddawania dziesięciny podaje ta deklaracja?

2. Bóg uważał, że oddawanie dziesięciny jest tak ważne, iż zawarł informację o tym w historii Abrahama, ślubowaniu Jakuba i spisanych dziejach swego ludu, a także misji Jezusa, symbolizowanej przez Melchisedeka i Boże przymierze. Dlaczego jest to tak ważna informacja? Omówcie tę kwestię.